

1.

Az egész akkor kezdődött, amikor másodszor is kiemelt a zsűri, és így nem jutottam be a Slam Poetry Országos Bajnokság Döntőjébe. Rögeszmémé vált, hogy ott a helyem a legjobbak között, csak valakik valamiért sorozatosan elveszik tőlem ezt a lehetőséget. Körülnéztem, milyen érdekérvényesítő módok működőképesek az országban. A legtöbb inspirációt a nagypolitikából szereztem. Mivel strómanok nélkül lehetetlennek tűnt az érvényesülés, kerestem magamnak egy fideszes régi motorost, és Molnár Péter pártalapítóval közösen rátettük a kezünket a főváros második slam poetry klubjára. Ez volt a Gólya Slam, amit ezek után minden erőmmel igyekeztem a saját képemre formálni.

A következő év őszén aztán újra indultam az akkor már előválogatónak hívott selejtezőn és bár a zsűri kiemelte a halott bátyámat megidéző slamemet, kiestem. Efelett érzett tehetetlen dühömben elbújtam, és zárás után szétvertem az Ankert néhány raklapbútorát, majd behugyoztam a söröstankba. Azon a szép hajnalon született meg a mester-terv.

Mivel már volt havi slam poetry klubom, adta magát, hogy szervezzek egy versenyt a hozzám hasonlóan kifogott, de kicsinek talált halaknak. Ez lett a zsűri által kiemelten 2016-ban. A versenyt a zsűri egyik felének terrorizálásával, a másik felének leitatásával sikerült megnyernem. Jutalmul felléphettem a Trafóban, de csak áldozati bárányként, versenyen kívül engedtek oda a mikrofonhoz. Ez, mit tagadjam, bántott, végül annyira felhergeltem magam, hogy az eredményhirdetéskor, amikor mindenki a Trafó színpada körül ujjongott az új bajnok körül, én az öltözőben ripityára törtem egy tükröt, és kiharaptam az egyik sminkasztal sarkát.

2017-ben aztán újra nekifutottam az előválogatónak, és életem legjobbját nyújtva az újszülött lányomról szóló slammal kiestem. A zsűri persze újra kiemelt, immár negyedszer, de ez nem vigasztalt. Ráadásul a slamklubunknak is költöznie kellett a Gólyából bizonyos itt nem részletezendő kibékíthetetlen nézetkülönbségek miatt. Azóta nekik is költözniük kellett, bosszúból az új helyük közelébe költöztem és minden hétvégén feljelentem őket a túl hangosan becsapódó ajtajuk miatt.

Új helyünkön, a Gödör klubban már rutinosan alkalmaztam a nagypolitikából tanult módszereket: a zsűrit saját embereimmel töltöttem fel, látványos körítéssel lepleztem el mondandóm tartalmi ürességét, és igyekeztem olyan

időpontot találni, ami a lehető legkevesebb ellenfelemnek megfelelő. Így szinte sétagalopp volt a győzelem, és újra ott lehettem a Trafóban, bár még mindig csak, már elnézést, de felszopó szerepben, nem a verseny részeként. Azon az éjszakán, két nagykörúti kocsmaterasz elpusztítása után lihegve-vicsorogva fogadtam meg, hogy bármi is lesz, jövőre bejutok az országos döntőbe.

Miután a következő évben ötödszörre is kiestem, és ötödszörre is kiemeltek, és harmadszorra is behúztam a saját versenyem a saját klubomban, kisebb ajándékok és szívességek árán sikerült elérnem, hogy a zsűri által kiemeltek versenyének győztese is versenyezhesen az országos döntőben. Hirtelen elértem, amire évek óta áhítoztam. Tudtam, hogy nekem ez az egy lehetőségem van, így a többi 25 fellépőt a nagypolitikából ellesett módszerekkel egyesével vadásztam le. A régi nagy öregeknek telebeszéltem a fejét arról, hogy ez a slam már nem az a slam, mint amikor ők elkezdték, így ők végül el se jöttek. Az ifjú titánokat pedig fosatóporral, savval és bokatorréssal próbáltam a Trafótól távol tartani. Sajnos voltak köztük olyanok, akik savval lemaratott arccal, egész napos fosás-hányás után és törött lábbal is jobbat hoztak volna, mint én, őket kénytelen voltam vonat és egyéb tárgyak segítségével kiiktatni. Így végül első döntőmön, egyetlen indulóként, országos slam poetry bajnok lettem.

Miután elértem ezt, nem is maradt miért tovább csináljam, a többi bajnokhoz hasonlóan elkezdtem a kivonulásom a slam világból. Ekkortájt a sikereim miatt felfigyelt rám a nagypolitika is, a következő évben én lettem Csepel polgármestere, rá három évvel parlamenti képviselő, majd miniszter, végül miniszterelnök. Politikusi pályám többi részletét ismerhetik azon újságokból, amiket nem tudtam megvenni, vagy bezáratni. Ennyi lett volna, amit el akartam mondani, kegyelmet nem kérek.

(elhangzott B. Dénes hivatali visszaélés, emberölés és egyéb bűncselekmények miatt letartóztatott miniszterelnök bírósági tárgyalásán, az utolsó szó Rogán, 2027-ben)

2.

Exit stratégiák

A kislánynomnak az óvodában megtanítottam az exit jelet, zöld futó figura, nyíl, kapu.

A magam részéről én egy pszichedelikus-transzcendentális ébredési folyamatban vagyok. A jelenlegi állapotaink között nagyjából nem tudok olyan dologra gondolni, ami ebben ne hátráltatna. De mindentől függetlenül: Ez az.

Olyan életem lett, két gyerek, feleség, saját lakás, autó, amiről álmodni se álmodhattam volna magamnak pár éve, amikor barátokkal közös albérletben is képtelen voltam eltartani magam. Eltartani azóta se tudom jobban magam, de most már szerencsére nem magamat kell, hanem két kislányt.

Vagyok ezen az önismereti, őscsodaértelmezési napsütötte savon. Csak szinte alig. Mint április 4-e hajnalban mondtam, hogy de szerencse, hogy legalább nem lsd-ztem be, az milyen csúnya bad trip lett volna már. Hungary. Bad trip without LSD.

Csorgatom a nyálam, ahogy a környezetemben élő aggregéyek munkát keresnek, kutyát nevelnek, csajuk van, aztán nincs, aztán megint van új, aztán a régi megint, én meg előre megmondom hogy 45 percem van, és pontosan távozom a 12 órásnak ígérkező session elején. Vagy buliban kanapén átalszom az este értékelhető részét, amiről kényszeresen meséltetek mindenkivel magamnak, hogy ne érezzem, hogy valamiből még úgy is kimaradok, hogy ott vagyok.

Amikor bemész a kisboltba és arra gondolsz, hogy a maoam annak a rövidítése, hogy meg akarom ölni magam. Akkor, amikor ott hagyod az altatást, mert nem bírsz a gondolattal, hogy mit okoztál a lányaidnak, hogy ebbe a világba kell belenőniük.

Akkor, amikor pár perces személyes ismeretség után te mondd meg Funktasztikusnak, hogy ebből újabb négy év kétharmad lesz.

Akkor...

Akkor el kell gondolkozz az exit stratégiádon, vagy el kell gondolkozz azok teljes hiányán, és nem csak nekem, mindannyiunknak el kell filóznunk azon, hogy hogyan álljunk ki. nem, most nem magunkért, se más okért, nem a jogállamért, nem az eltiportakért. Hanem hogy hogyan álljunk ki a szarlavina útjából.

Lehetne exitálni. családdal országból, család nélkül országon belül, család nélkül országból, családdal országon belül. egyedül vonattal.

Lehetne mindenekelőtt eldobni a 2016 óta építgetett slam poetry klubot, ami 10 évesen, 2026-ban még képes lehet összehozni egy kétharmadot az eddigi 4 mellé. mi meg közben ellenállunk, pride-olunk, kinevelünk még néhány trap-sztárt, aztán végleg belátjuk, hogy ha pénzünk nem lesz belőle, időnkét csak viszi, egymást már meggyűlöltük kellőképpen, ja és a műfaj már azelőtt szitokszó lett, mielőtt mi igazán jól kezdtük csinálni, szóval akkor voltaképpen mi az ok? amiért van ez, és nem nincs?

Lehetne exitálni innen, a senki földjéről, ami Budapest. Csak eddig a leghosszabb idő, amit távol töltöttem tőle egyhuzamban, 9 hét Debrecen volt, első covid lezárás, és azalatt is kényszeresen hazalátogattam.

Vagy bele lehetne állni, hogy nem mi vagyunk a hülyék. hogy ez a mi országunk is, és egyszer lehet még nekünk is többségünk. És elhinni hogy csak 4 évet kell kibírni, és elindul egy másik sztori, ami a miénk lesz. Eddig is el tudtuk hinni, és ez tartott életben. A csalfa vak lizergsavak. És még mi nézzük le a vallásosakat, szép.

Most sokan azt mondják, le kell menni vidékre. Barátok közt vagyunk, én nem akarok semmivel se többet vidékre menni. Bőven elég az az évi pár hétvége, amit a fideszes rokonaimnál töltök.

Jöjjenek ide le ők pestre. És ne csak Békemenetes ingyenbusszal. Innen úgyis mindenki exitál, kell az utánpótlás. Meg átfordítani a fővárost is a Fidesznek. Megmutatnánk mi minden falusinak, kisvárosinak, hogy itt még fogható a Tilos rádió. Hogy itt Pesten be lehet ütni azt a böngészőbe, hogy telex.hu, ez sem elérhető vidékről, még nincs kiépítve, csak a lovas posta.

A legjobb exit stratégiám az lesz, hogy meg is tartom a klubot, de ki is árusítom. Titokban a Magyar Művészeti Akadémia Demeter Szilárdal kapcsolatot tartó osztályán dolgozom majd. Illetve nyíltan. Titokban slamklubot szervezek, de ahhoz senkinek semmi köze, az csak a hobbim, a szabadidőmben azt csinállok, amit akarok. Legközelebb szeptember 14-én, az Eseményhorizont slamen, a Manyiban.